

Dawn, infermera a Haití

Dawn Ribnek és una infermera de Chicago. Quan el recent terratrèmol desolà Haití, ella es trobava a l'illa. Després de cinc mesos del desastre, Dawn relata la seva experiència.

01/12/2010

"Era el meu quart viatge a Haití, on estava treballant en la posada en marxa d'un hospital rural amb quatre infermeres de la "University of Illinois" de Chicago.

Formem part d'«A poc a poc» (Little by Little), una ONG que vol millorar la salut dels nens i les famílies d'Haití. Per a mi, aquesta tasca de voluntariat és com un servei ja que, a l'Opus Dei, he après que la feina agrada a Déu si es fa pels altres.

Aquest any havíem passat revisió mèdica a més de 1.000 persones en cinc dies de treball en un petit poblat anomenat Gramothe, situat a la falda d'una muntanya de les afores de Puerto Príncipe. Per a ser atesos, molts havien caminat més d'una jornada i passat la nit a l'aire lliure.

El 12 de gener acabàvem la nostra feina. Quan vam veure a l'últim pacient a les quatre de la tarda, vam recollir les nostres coses i ens vam anar. Gairebé tots vam decidir tornar cap a casa fent un tomb sota el sol de la tarda, i així poder acomiadar-nos dels nens del poblet.

En el camí de tornada, a les 4:53, quan bordejàvem un grup de cases, el sòl va començar a tremolar amb gran soroll, llançant-nos al terra.

Al principi, no sabíem què estava passant. Quan vam entendre que es tractava d'un terratrèmol, vam córrer cap a casa nostra. Tots estaven a fora, espantats, però fora de perill. De seguida pensem en la gent de Gramothe. Sis vam pujar als tot terrenys i vam anar ràpidament a l'hospital. Quan vam arribar, vam veure que el desastre havia causat un bon grup de ferits i danys en molts habitatges.

Un hospital, un metge

Willem, un dels meus companys, va portar una nena ferida de gravetat per una roca a la vora del riu a un altre hospital més gran. Allà va saber que aquest centre mèdic només comptava amb un metge i unes poques infermeres. Més d'un

centenar de ferits greus començaven a acumular-se en el pàrquing. Així que tots ens vam traslladar allà per donar un cop de mà.

Va ser llavors quan vaig començar a adonar-me de la magnitud del que havia passat. En veure allò, mentre descarregàvem el material, la nostra primera reacció va ser resar. Jo portava amb mi una estampa de sant Josepmaria, que la vaig resar moltes vegades demanant a Déu per aquesta gent i perquè ens donés les forces necessàries per treballar sense descans aquella terrible nit.

Vam poder atendre més d'un centenar de ferits molt greus aquella nit. No oblidaré mai les seves cares, gairebé totes amb danys provocats per l'ensorrament de casa seva. Buscaven en les nostres mirades una mica d'esperança. No teníem molt de material sanitari —ja que en breu havíem previst abandonar el país—

però vam fer tot el que vam poder:
embenats, torniquets, rentat de
ferides, immobilització d'ossos...

Quan vam acabar amb els més greus,
la primera rèplica del terratrèmol va
sacsejar l'hospital, així que vam
haver d'abandonar la tasca. Ja
llavors, escoltem els primers cants
religiosos de la gent: eren oracions a
Déu enmig de la tragèdia.

Durant els dos dies següents
continuàrem atenent a la nostra
mini-clínica els ferits que arribaven
sense parar. Dijous, mentre ateníem
la consulta, sentírem uns cants
fúnebres a l'església propera: era
l'enterrament de la nena que vam
atendre just després del terratrèmol.

Tornem als EUA el 19 de gener.
Encara que he reprès la meva vida a
Chicago, i continuo treballant com a
infermera en un hospital pediàtric,
no deixo de pregar cada dia per la
gent d'Haití, i agraeixo a Déu que

m'hagi permès alleujar almenys una mica el dolor dels qui tant han patit.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/dawn-
infermera-a-haiti/](https://dev.opusdei.org/ca/article/dawn-infermera-a-haiti/) (14/08/2025)